HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אף מוחכרת ומושכרת בשבחא דממילא. קמיירי דאין מעלין לה היתומים מזונות. ואם תאמר ליתני רועה באפר ואנא ידענא דהוא הדין למוחכרת ומושכרת היכא דלא מחסרי מזוני וא"ל למיתני מוחכרת ומושכרת כלל דאילטריך תו רועה באפר ללמד עליהם דבדלא חסרי מזונות מיירי איצטריך סד"א כל מוחכרת ומושכרת לא שבחא דממילא הוא אלא ע"י בני אדם שחורשין בה ועובדין בה ולא ליקבול בה בכור פי שנים קמ"ל דכיון דהיתומין עצמן אין חורשין בהן ואין טורחין בהן אלא אחרים שבחא דממילא חשבינן לה היכא דאין מעלין לה מזונות: הכי גרסינן **מני רבי היא.** ולא גרסינן ומני דלא קמהדר אתירוצא דלעיל כלל אלא מילתא באפי נפשה היא דקבעי גמרא: **מני.** הך ברייתא דקתני דנוטל בכור בשבח שבחו נכסים ממילא לאחר מיתת אביהן רבי היא: **בשבח שבחו.** ממילא אבל כשהשביחו יורשין הכל מודים דאינו נוטל פי שנים: **ירשו שטר חוב.** היינו מלוה בשטר בכור נוטל פי שנים דכיון דמוחזק בשטר ועל פי השטר גובין את המלוה הרי הוא כאילו השטר השביח דהיינו נכסים שבשבחו ממילא. ומיהו אליבא דרבנן אינו נוטל פי שנים ומסקנא דמילתיה דרבי היא והכי מוכח לקמן בשמעתין [ע"ב]. [6] ודוקא מלוה בשטר אבל מלוה על פה ואפי' בעדים כיון דליכא שטרא ומצי למטען פרעתיה לך דהמלוה את חבירו בעדים אין צריך לפרעו בעדים [לקמן קנ.] אפי' רבי מודה דלא שקיל פי שנים דהא אין מוחזקין מחוב זה כלל דימא הנכסים שבחו מעצמן: **יצא עליהן שטר חוב.** שחייב אביהם לאחרים. מילתא באנפי נפשה היא ודברי הכל אפי' בלא ירשו שטר חוב מיירי: **בכור נוטל פי שנים.** כי היכי דנוטל פי שנים שאותן נכסים נשתעבדו כולן למלוה: **ואם אמר איני נוטל.** פי שנים מכל ירושת אבי שהריני מוחל חלק בכורה ואטול חלק כפשוט ולפיכך לא אשלם למלוה פי שנים אלא כנגד מה שאני נוטל רשאי וכשתובעו זה המלוה לדין אין בית דין יכולין לכופו לפרוע אלא כנגד חלק פשיטותו. ונפקא מינה שצריך זה המלוה לתבוע את אחיו של זה לדין ואם אין יכול לכופם מפסיד או אם הלכו למדינת הים אין מורידין לבע"ח בקרקע עד דשמעו ב"ד טענת האחין דמה ידעינן איזה טענה יש להן דשמא יטענו פרענו או שטר פרוע הוא דסלקא דעתך [6] כיון דבכור הוא זכי ליה רחמנא פי שנים ואינו יכול לומר איני חפץ שיהיו שני דבעל כרחו הרי הן שלו דמשעה שמת אביו ירש פי שנים עד שיפקירם או עד שימכרם או יתנם לאחרים וצריך להגבות לזה המלוה כנגד פי שנים קא משמע לן דבעל כרחו לא זכי ליה רחמנא דכתב לתת לו כעין מתנה אם ירצה לקבלה ואם ימחה שלא לקבל אין מוכין לו לאדם בעל כרחו דלא קרייה רחמנא ירושה אלא מתנה אבל מחלק פשיטותו אינו יכול לומר כן שהרי יורש הוא בעל כרחו. ויש מפרשין ואם אמר איני נוטל בשטר חוב שיש לאדם אחרים פי שנים וגם איני נותן בשטר חוב היולא עליו פי שנים רשאי ושיבוש גמור הוא שהרי השטר היולא על אביהן אינו דינו לגבות משטר שיש לאביהן על אחרים דמטלטלי דיתמי לא משתעבדי לבעל חוב אלא ממקרקעי הוא דקגבי הלכך אע"ג שמחל חלק בכורה מן השטרות של אביו כיון דבקרקעות הוא נוטל פי שנים חייב להחזיר למלוה פי שנים: **מאי טעמייהו דרבנן.** דאפי' בשבחא דממילא לא שקיל חלק בכורה: **עד דמטיא לידיה.** דנותן ואינו יכול ליתנה לאחרים דאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם: **מקיש חלק בכורה לחלק פשוט.** דפי שנים היינו שני חלקים אחד חלק פשוט וחלק בכורה והזכירם בתיבה אחת דהוה מלי למכתב חלק אחד על אחיו: **מה חלק פשוט אע"ג דלא מטא לידיה.** דכל דאתי שבעולם הבן יורש מאביו דהא לא איקריא ירושה מתנה דדימא אינו נוטל חלק פשוט אלא במוחזק אף חלק בכורה נמי. ומיהו דאתי גמור כגון שהשביחו יתומים לא שקיל פי שנים דלהכי אתני בכל אשר ימצא לו [דברים כא] : **אחד מלרא.** שני חלקים יטול במקום אחד כחלק פשוט שהוא חלק אחד ונוטל במקום אחד. ונפקא מינה דכל מקום שנפל לו הגורל לחלק פשוט יטול שם בלא גורל חלק בכורה ואם הן שני אחין ושלש שדות לא יפילו שלשה גורלות שנים לבכור ואחד לפשוט שהרי אם יפול חלק הפשוט בשדה האמצעי לא יזכה בו דאם כן נמצא נוטל הבכור בשני מקומות אלא שני גורלות יפילו ויטילום על שני שדות המיצועות ואיזה שיעלה לבכור יקח ויטול גם האמצעי שאצלו עמו. ורבי איכא למימר דהך סברא נמי דחד מצרא נפקא ליה מהיקשא: **שאם אמר איני נוטל כו'.** ורבנן נמי תרתי שמעת מינה מדכתיב לתת שמעינן דמתנה קרייה רחמנא ואינו יכול ליתן עד דאתיא לידיה דנותן ומדכתיב לו שמעינן דלא זכה בה בכור עד שתבא לידו שאם אמר איני נוטל רשאי: **שאם אמר איני נוטל ואיני נותן.** האי איני נותן לאו דוקא נקט ליה הכא דהא מקרא לא יליפינן ליה אלא מסברא דכיון דאין נוטל ודאי לא יתן וה"פ ההוא שאם אמר איני נוטל לפי שאיני רוצה ליתן רשאי ואורחא דמילתא נקט שאין אדם רגיל לומר איני נוטל אלא מפני שצריך להחזיר מה שהוא נוטל לאחרים דמה לו ולצרה ליטול כדי ליתן: **דיקלא.** קטן הניח להן אביהן: **ואלים.** שנתעבה אחרי כן. וכן הניח להן ארעא ואסקא אחרי כן שירטון וזבל ונתייפתה בכך: **דב"ע.** רבי ורבנן: **דשקיל.** דעדיין שמו עליו: **בחפורה.** שחת הניח להן ונעשו אחרי כן שובלי וכן שלופפי דקליס שהפריחו פירות ונעשו אחרי כן תמרים בכי האי גוונא [6] שבחא דממילא פליגי: **ומר סבר.** רבנן: **אישתני.** העשב להיות חטין והפרחים להיות תמרים דהוי דבר אחר ושם אחר: **עשה.** הדיין כדברי רבי: **עשה.** ולא נאמר טעה בדבר משנה חוזר:

מספקא

אף מוחכרת ומושכרת בשבחא דממילא קא אתי דלא חסרי בה מזוני מני ר' היא דתניא [6]**אין בכור נוטל פי שנים בשבח ששבחו נכסים לאחר מיתת אביהן** [3]**רבי אומר אומר אני בכור נוטל פי שנים בשבח ששבחו נכסים לאחר מיתת אביהן אבל לא בשבח שהשביחו יתומים לאחר מיתת אביהן ירשו שטר חוב בכור נוטל פי שנים** [2]**יצא עליהן שטר חוב בכור נותן פי שנים ואם אמר איני נותן ואיני נוטל רשאי מאי טעמייהו דרבנן אמר קרא** [1]**לתת לו פי שנים** [3]**מתנה קרייה רחמנא מה מתנה עד דמטיא לידיה אף חלק בכורה עד דמטיא לידיה ורבי אומר אמר קרא פי שנים מקיש חלק בכורה לחלק פשוט מה חלק פשוט אע"ג דלא מטא לידיה אף חלק בכורה אע"ג דלא מטא לידיה ורבנן נמי הכתיב פי שנים ההוא** [3]**למיתבא ליה** [7]**אחד מצרא ורבי נמי הכתיב לתת לו ההוא שאם אמר איני נוטל ואיני נותן רשאי א"ר פפא** [8]**דיקלא ואלים ארעא ואסיק שירטון דכ"ע לא פליגי דשקיל כי פליגי בחפורה והוה שובלי שלופפי והוו תמרי דמ"ס שבחא דממילא ומר סבר** [9]**אישתני: אמר רבה בר חנא אמר ר' חייא עשה כדברי רבי עשה כדברי חכמים עשה**

מספקא

מסורת הש"ס

[6] [תוספ' כתובות פ"ו], [3] [עיין תוס' כתובות נג. בד"ה רבי וכו'], [2] [כתובות נב:], [1] [ועיי"ש:], [5] [לקמן קלה:].

תורה אור השלם

1 כִּי אֶת הַבְּכֹר בֶּן הַשְּׂנוּאָה יַכִּיר לָתֵת לוֹ פִּי שְׁנַיִם בְּכֹל אֲשֶׁר יִמָּצֵא לוֹ כִּי הוּא רֵאשִׁית אֹנוֹ לוֹ מִשְׁפַּט הַבְּכֹרָה: דברים כא יז

גליון הש"ם

רשב"ם ד"ה ירשו כו' ודוקא מלוה בשטר. עי' לקמן דף קמה ע"ב תוס' ד"ה ומין [הנכסים] ומהרש"א שם:

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה ואם אמר וכו' דסלקא דעתך אמינא כיון: (ב) ד"ה נתפורה וכו' בכי האי גוונא פליגי כל"ל ותיבות שבחא דממילא נמחק: (ג) תוס' ד"ה ואם וכו' לקמן. נ"ב נדף קכו ע"ב:

מוסף רש"י

בשבח ששבחו נכסים לאחר מיתת אביהם. דהוי ליה לאו ומין הנכסי נוטל הבכורה בגלוי, דכתיב בכל אשר ימצא לו (ב"מ קי:). אחד מצרא. שני חלקין שהבכור נוטל, אחד משום בכורה ואחד משום פשיטות, דהכינן ליה אחד מצלא זו אצל זו, שהרי שניהן חלקו הן והרי הן כחלק אחד (לעיל יב:).

מוסף תוספות

א. [ד]אכתי לא זכה ביה דמתנה קרייה רחמנא ובמתנה כל דאמר אי אפשי בה בדבריו קיימין. רשב"ם.

עין משפט נר מצוה

מח א מיי' פ"ג מהל' נחלות הלכה ד סמג עשין לו טוש"ע ח"מ סי' רעח סעיף ו:

מט ב טוש"ע שם ס"י: **נ ג** מיי' שם הל' ח ופי"ב מהל' שכנים הל' ב סמג שם טוש"ע ח"מ סי' קעד סעיף ב:

נא ד ה מיי' פ"ג מהל' נחלות הלכה ד סמג עשין לו טוש"ע ח"מ סי' רעח סעיף ו:

רבינו גרשום

מני. ברייתא זו דקתני הניח להם אביהם פרה וכו' דנוטל פי שנים: ר' היא דתנן אין הבכור נוטל פי שנים בשבח ששבחו נכסים לאחר מיתת אביהן. אפ' שבחו מאליהם דכל אשר ימצא לו בעינן: רבי אומר הבכור נוטל פי שנים בשבח ששבחו נכסים לאחר מיתת אביהן. הואיל דשבחא ממילא קא אתי והכי נמי קתני ברייתא: ירשו שטר חוב. שהיה אחד חייב לאביהן: בכור נוטל פי שנים. משום דמלוה בשטר קלא אית ליה ומשום דמוחזקין בשטר כמאן דגביא דמי: והואיל דנוטל פי שנים בשטר חוב. פורע נמי פי שנים בחוב שמתחייב אביו בשטר (כולו). ואם אמר כו': מאי טעמא דרבנן. ת"ק דרבי: עד דמטיא לידיה. דנותן לא מצי יהיב ליה לאחריני. אף חלק בכורה עד דמטיא לידא דאבא לא מצי שקיל פי שנים: מקיש חלק בכורתו לחלק פשוט מה חלק פשוט אע"ג דלא מטא לידיה. דאבא אלא ראוי לו אפ' הכי שקיל דפשוט נוטל בראוי כבמוחזק. אף חלק בכורה נמי שקיל בשבחא דממילא אע"ג דלא מטי לידיה: ורבנן נמי הכתיב פי שנים. אמאי לא דרשי כרבי. ההוא דיהבינן ליה לבכור פי שנים: אחד מצרא. במקום אחד נוחלין לו חלק בכורתו סמוך לחלק פשוט שיהו ניכרים שהב' חלקים במקום אחד: דיקלא ואלים. שהי' קטן כשמת ושוב נתגדל. והכי נמי ארעא ומסקה שירטון. שנודבלה מאליה שהרוח הפריח שם זבל משדות אחרות או הקשין שהיו שם בלו ונעשו זבל: כולי עלמא לא פליגי. דשקיל משום דכל אשר ימצא לו קרינן ביה: כי פליגי בחפירי והוי שובלי. שהניח להם אביהם חזיז ונתגדלו עד שנעשו שבלים. והכי נמי שלפופי והוו תמרי. שהניח להן אביהן תמרים מפריחין במקצתן ונעשים גדולים: דמר סבר. רבי שבחא ממילא אתי וכל אשר ימצא לו קרינן ביה: ומר סבר אשתני. מכמות שהניח להם אביהם ולא שקיל: